

Det fik jo et saa stærkt Udtryk i Jernbanekommissionens Betænkning, hvor man fra alle Sider var enig om en Forandring, og hvor det overvejende Flertal stillede det Forslag, der ligger til Grund for nærværende. Hvis man altsaa ganske vil forlade det Grundlag, hvorpaa nærværende Lovforslag hviler, og helt komme ind paa ny Overvejelser, om man ikke helt eller i alt Fald delvis, specielt med Hensyn til Driften af Privatbanerne, kan undvære Kommissarier, maa man være klar over, at det naas ikke i denne Samling, og hvornaar det naas med de Forskelligheder, der allerede her have vist sig i Anskuelserne, er jo et tvivlsomt Spørgsmaal. Naar jeg betoner, at hele Omordningen af det bestaaende, saa vidt mig bekendt, ikke er paakaldt fra Centraladministrationens Side, er det altsaa for deraf at uddrage den Slutning, at fra *mit* Standpunkt kan der ikke være nogen særlig Betænkelighed ved saaledes at skyde Spørgsmaalet ud i det ubestemte. Regeringen vil da beholde sine Kommissarier, som den har dem nu; saa fra dens Side tror jeg ikke, man vil beklage sig over at beholde Institutionen, som den er, for saa vidt man derved kun tænker paa den fornødne Arbejdskraft, den fornødne Medvirkning fra Embedsmændenes Side til at opfylde de Pligter, der paa-hvile Regeringen. Den har i saa Henseende al den Bistand, den kan ønske i den bestaaende Ordning. Men det, de Herrer, der ønske disse indgribende Forandringer, bør overveje; er altsaa, om der fra Befolkningens Side, fra deres Side, som have krævet Forandring, fra deres Side, som have anket over de store Udgifter, den nuværende Institution medfører, er Anledning til at ønske Spørgsmaalet skubbet ud, og om man ved fra den efter manges Mening uheldige Maade, hvorpaa Sagerne behandles fra de nuværende Kommissariers Side, tør forsvare at skubbe Spørgsmaalets Løsning ud.

En Ting vil jeg ogsaa henstille til Overvejelse for dem, der ønske at faa en saa, maa jeg sige: revolutionær Omvæltning i det bestaaende — det hænger sammen med, hvad jeg før sagde — og det er, at selv om vi vedtog Lovforslaget, som det her foreligger, er dermed jo ingenlunde afskaaret, at man siden kan komme til en anden Ordning, maaske en saadan, de Herrer anse for ønskelig. Jeg henstiller da, om det ikke ogsaa fra de Herrer's Synspunkt var rigtigere at tage det her foreliggende, som dog fra de Herrer's Synspunkt sikkert maa siges at være

et Fremskridt fra det bestaaende, og saa arbejde videre paa de Tankers Gennemførelse, som de anse for rigtige. Jeg betoner altsaa endnu kun dette, at vil man en snarlig Løsning, maa jeg rigtignok stærkt tilraade baade de Herrer, der ønske en revolutionær Omændring, og den ærede første Taler, der vil tilbage fra Folketingets Ændring, at resignere i størst muligt Omfang, thi den Enstemmighed, hvormed Forslaget er vedtaget i Folketinget, synes at give mig Ret til at sige, at kun i nogenlunde nær Overensstemmelse med Forslaget, som det foreligger, er der Udsigt til at faa det gennemført i denne Samling eller overhovedet i en nær Fremtid.

Jeg har ikke hermed fra Regeringens eller min Side personlig villet tage bestemt Standpunkt til de fremkomne Ønsker om en meget stærk Fravigelse fra det foreliggende Grundlag. De Herrer ville forstaa, at jeg ikke ønsker at udtale mig bestemtere derom i Øjeblikket, end jeg allerede har gjort.

Der blev jo af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds fremdraget et Par andre Spørgsmaal om et Jernbaneraad og en ny Ekspropriationslov; det sidste blev ogsaa omtalt fra anden Side. Den ærede Formand har allerede værget mig mod nogen Pligt til at følge det ærede Medlem med Hensyn til Jernbaneraadet. Det skal jeg derfor heller ikke gøre. — Spørgsmaalet om en ny Ekspropriationslov er et Spørgsmaal, som ikke nødvendigt kræver nogen Løsning i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, og ønsker man en snarlig Løsning, og det ønsker jo ogsaa det ærede Medlem, tror jeg rigtignok ikke, det vil være heldigt at komme ind paa en ny Ekspropriationslovgivning i Forbindelse med dette Forslag, thi der vil sikkert straks komme mange og betydningsfulde Spørgsmaal frem, som maaske ville kræve aarelange Overvejelser i Regering og Rigsdag. Der er saa modstridende Hensyn at tage, fra Centraladministrationens Side, fra Regeringens, fra Statskassens, fra Befolkningens, fra de enkelte Lodsejeres, at det sikkert vil tage Tid, inden man enes om at komme bort fra den bestaaende Lovgivning, som ganske vist er gammel, men ikke derfor behøver at være daarlig. Jeg tror i alt Fald, der er Momenter i den, som man skal betænke sig meget paa at komme bort fra. Der blev talt om den Vaklen, man har været inde paa med Hensyn til Benyttelsen af denne Lov. Ja, det er jo ganske sandt; det var man i 1861 og 1889, men siden 1894 har man